

sequències per la mateixa causa autonòmica.

P.

L'ESPERIT DE CATALUNYA

Com cap any ha resonat august, triomfant en el bell Palau de la Música Catalana, el diumenge prop passat diada de la festa de les lletres catalanes. Hi ha vibrat l'ànima catalana al impuls de la majestuosa i elaquienta paraula d'un geni de la raça; el mestre Millet. El seu discurs presidencial fou un continuu cant a la santa trilogia de «Fe Patria i Amor». No podem resistir a la temptació de copiar el període final del discurs on hi resta retratat el gran poeta, el gran patriota i el gran cristià:

Diu aixís. «¡Beneida tu, Festa dels Jocs Florals, que portes i proclames l'esperit fecundant de Catalunya! ¡Beneida filla excelsa del amor rediviu de nostra Patria! Beneida tu, veu que cries a judici als fills borts que l'orgull cega i els empetiteix en el no res de lo bordissenc i aixut de sava! ¡Beneida tu que encens encare els espírits que volen viure en el foc del entusiasme per l'ideal per la veritat i per la bellesa; per la Patria la Fe i l'Amor. Tres coses santes que son una sola en unió íntima. Perqué, ¿com estimariem a la Patria sense la Fé en el més enllá immortal d'ont tot devalla i ont tot se glorifica? ¿Com viuria sense Amor aquesta Fe, ja que l'Amor es força que tot ho empeny, encen i colora? ¿Com sens Amor formariem aquet nucli que uneix als germans d'un mateix terrer; com podríem lluitar per a conservar-la i sublimarla en el sacrifici punyent del dolor i amb la sanc vessanta; i com sense Patria podríem parlar amb claretat i fermesa el llenguatge de la Fe i l'Amor; amb quin accent podríem dir bellament i amb sinceritat «Pare nostre qui estau en lo cel»? ¿Com sense aquest sentiment

august de Patria podríem cantar, si el cant es realitat suprema d'emoció vibrant i sincera?. Festa dels Jocs Florals, mentres guardis en ton cor aquesta trilogia santa, serás l'heralt i el guardador del esperit de Catalunya».

Realment sembla que en aquets períodes hi aleteja l'esperit del gran mestre Dr. Torres y Bagues; es la Catalunya espiritualista i Cristiana que parla per boca del gran artista que tan jorns de gloria ha donat a nostra Patria.

AL OBRER

Desde que fou un fet la célebre aprobació de Llei de bagues presentada per don Joan de La Cierva el esser ministre de Governació als vintiset d'abril del any mil noucens nou, els obres han tingut un arma poderosa no sols per a defençar-se en els conflictes qu'esdevenen entre'ls i'ls amos, sinó que també per a esser tractats amb menys rigor per part de les autoritats, cás d'extralimitar-se un poc en llurs atribucions. Abans d'esser legalitzada dita llei, restaven moltes voltes els obrers abandonats a l'arbitratge passional no sols dels patrons, si que també d'aquells seus mateixos amics, qui lluny de procurar un millorament raonat, llençaven la seva obra a una verdadera derrota, somniaut reivindicacions fantástiques i imposibles d'alcançar. Ara ja resulta doncs indiscutible eix formós dret, i ditxosos els obrers si saben fer d'ell un bon ús, car, no consisteix aquet en fer estallar conflictes a cada pás entre'ls i'ls amos, no; consisteix precisament en reglamentar i garentir la llibertat del treball fent sempre per manera de solucionar amigablement dits conflictes amb sos amos; car les bagues freqüents pertorben greument les necessitats mes elementals de la vida nacional. La baga doncs,

deu usar-se tan sols com a armar de defença en aquells precisos moments que l'obrer ha vist trepitjat el seus drets i ensems quan de res han servit les raons exposades amb sencillesa i claretat per un tribunal arbitrari.

La baga ans d'esser llei aprovada per les Corts del Regne, havia estat sempre el dret de la força; més avui, es pot ben dir qu'es la força del dret.

AMIC

Secció literaria

Una víctima del amor patern

Blanques quartetes esteses damunt la taula, amb llenguatge convencional m'esperonen a escriure l'article setmanal pel periòdic.

Un episodi d'una passejada fruita en una de les poques tardes bones del prop passat mes d'abril, em servirà de tema.

Anavem fent via cap a Santa Susagna un bon amic i el que aixó escriu, petjant la carretera reial.

Al esser al lloc i punt conegut amb el nom de *Cova den Palomeres*, un espectacle curiós ferí nostra retina.

Un carruatge parat al peu d'un mur quasi enrunat, carruatge indefinit, car li corresponien honors de tartana, cotxe i fins podríem anyadir de conductora, es destacava en primera fila.

En la part exterior de son darrera, penjava una galleda i un caixó farcit de manecs i branilles de paraigues.

Un gos de presa, malcarat, xatò i subjectat per una cadeneta a una de ses rodes, maldava per deslligar-se.

Mes enllá, uns àngels grassonets com els de Murillo en el seu